

Har kristendom-
men fejlet?

Har kristendommen fejlet?

Et korrekt svar på spørgsmålet om, hvorvidt kristendommen har været en succes eller en fiasko, afhænger af en korrekt forståelse af, hvad kristendommen består af, og hvad Gud havde til hensigt, at den skulle opnå på jorden. Kristus præsenteres for os i Bibelen som verdens frelser, og den logiske konklusion er, at Gud havde planlagt, at verden skulle omvende sig til ham og dermed blive frelst fra døden. Næsten to tusind år er gået, siden Jesus kom til jorden for at dø for menneskeheden, og alligevel er verden stadig langt fra at være omvendt. Kristendommen generelt mister hurtigt terræn, og hele nationer har vendt sig mod forskellige former for religion. Skal vi ud fra dette dømme, at Guds plan er slået fejl?

I Jesu tid baserede disciplene deres håb om det messianske rige på profetierne i Det Gamle Testamente, og deres håb var derfor , for det meste korrekt. De forstod ikke, at tiden endnu ikke var inde til oprettelsen af dette rige. Det samme gælder for de fleste bekenkende kristne siden da: deres tro på, at Gud havde planlagt verdens

omvendelse gennem Kristus og kirken, er korrekt, men de har undladt at se i Skriften, at dette ikke er den tidsalder, hvor Gud havde til hensigt, at dette værk skulle fuldendes.

Ligesom Jesu nærmeste disciple ikke forstod ud fra profetierne, at Messias måtte lide og dø som menneskets Forløser, før det lovede riges velsignelser kunne komme til verden, har de bekendende kristne ikke forstået ud fra Skriften, at Kristi sande kirke må lide og dø med ham, før den får privilegiet at dele med ham i det fremtidige riges arbejde med at omvende og velsigne menneskeheden. Apostlen Paulus udtrykker dette klart, når han siger: "Er vi børn, så er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, hvis vi da lider med ham, for at vi også kan blive herliggjort sammen med ham. For jeg mener, at denne tids lidelser ikke kan måle sig med den herlighed, der skal åbenbares i os." Romerbrevet 8:17,18

Den herlighed, der henvises til her, er åbenbart herligheden ved at være medarvinger med Kristus i hans messianske rige. Hvis de, der opnår denne herlighed, først må lide med ham, betyder det, at kirkens nuværende mission ikke er at erobre verden for Jesus, men at følge trofast i hans fodspor, selv til døden.

Kristne følger Jesus

Dette er, hvad Jesus selv lærte sine tilhængere. For eksempel sagde han ved flere lejligheder: "Hvis nogen vil være min discipel, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge mig." At de skulle følge ham helt til døden, fremgår klart af Jesu ord i Åbenbaringen 2:10, hvor der står: "Vær trofast indtil døden, så vil jeg give dig livets krone." At denne trofasthed indebærer styrke i mødet med lidelse og forfølgelse, fremgår af hans løfte i Åbenbaringen 3:21, hvor han siger: "Den, der sejrer, vil jeg give ret til at sidde med mig på min trone, ligesom jeg også har sejret og sidder med min Fader på hans trone."

Da kirken fik den guddommelige opgave at gå ud i hele verden og forkynde evangeliet, blev formålet tydeligt angivet som at gøre disciple og vidne. At dette vidnesbyrd ikke var Guds hensigt at erobre verden, men at det skulle resultere i, at de kristne selv blev forberedt på det fremtidige arbejde med at regere sammen med Jesus, fremgår klart af Åbenbaringen 20:4. Vi citerer: "Jeg så sjælene af dem, der var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ord, ... og de levede og regerede med Kristus i tusind år."

Hvis de sande kristnes mission i verden blot har været at vidne om sandheden og ved hjælp af de erfaringer, de derved har fået, at forberede sig på

det store fremtidige arbejde med at omvende verden i løbet af det tusindårige rige, så kan vi let forstå kristendommens tilsyneladende fiasko. Vi ser faktisk, at den sande kristendom ikke har fejlet; det er blot de mange bekenderes falske håb, der ikke er blevet til virkelighed. Når vi ser, at kirkens nuværende mission er en mission om ofring og lidelse snarere end en mission om at erobre verden, bliver mange forvirrende spørgsmål straks afklaret for os.

Har du for eksempel ikke ofte undret dig over, hvorfor trofaste kristne normalt har lidt mere end ikke-troende? Har du nogensinde undret dig over, hvorfor menneskeheden, efter at Jesus kom som verdens lys, faktisk blev kastet ud i en lang periode med mørke, som vi nu omtaler som den mørke middelalder? Har du nogensinde undret dig over, hvorfor der i dag er mere end dobbelt så mange ikke-troende i verden som for et århundrede siden? Hvem har ikke undret sig over spørgsmål af denne art? Mange er som følge af deres undren kommet til den konklusion, at kristendommen er en gigantisk farce, og at dette formodede fundament og bolværk for civilisationen ikke har levet op til sine påstande.

Hvad er en kristen?

Den almindelige opfattelse af kristendommen har været, at man bliver kristen på omtrent samme måde, som man melder sig ind i en klub, og at det udgør en slags beskyttelse mod guddommelig vrede, der ellers ville sende den enkelte til et forfærdeligt sted med pinsler efter døden. Derfor har man antaget, at Gud ønsker, at alle bliver kristne, så de kan undslippe denne forfærdelige skæbne. Nu, hvor det i lyset af en bedre tid er blevet opdaget, at mareridtet om evig pine ikke læres i Bibelen, bliver vejen dermed klar for en bedre forståelse af, hvad det vil sige at være kristen.

Ordet Kristus, som er en græsk oversættelse af det hebraiske ord Messias, bruges i Det Nye Testamente for at forbinde Jesus med den herlige række af messianske løfter, der findes i hele Det Gamle Testamente. Det første af disse løfter blev givet i Edens Have, da Gud sagde, at kvindens afkom ville knuse slangens hoved. Et andet og mere specifikt løfte blev givet til Abraham, da han fik at vide, at alle jordens slægter ville blive velsignet gennem hans afkom.

Jesus, Kristus, kom til verden som det lovede afkom, der skulle velsigne hele menneskeheden, og Skriften viser, at de, der bliver sande kristne ved trofast at følge hans skridt af selvopofrelse, selv til

døden, skal være en del af det lovede afkom sammen med ham.

Apostlen Paulus skrev til datidens kristne: "Hvis I er Kristi [kristne], så er I Abrahams afkom og arvinger ifølge løftet." (Galaterne 3:29) I sit brev til korinterne siger Paulus, at Kristus "ikke er ét lem, men mange". Apostlen fremfører et meget vigtigt punkt til overvejelse i disse to udsagn. De viser, at i udvælgelsen og udviklingen af kristne udfører Gud blot et forberedende arbejde i forbindelse med det fremtidige messianske formål om at velsigne alle nationer. Det betyder, at Gud ikke har forsøgt at gøre hele menneskeheden til kristne, men blot udvalgt nogle få blandt nationerne til at være forbundet med Jesus i hans fremtidige arbejde med at velsigne hele verden, både de levende og de døde.

Et særligt folk

Hvem er disse kristne i dag, som Gud udvælger til at regere sammen med Messias? I hvilken kirke finder vi dem? Gud er dommeren, når det gælder, hvem de er. Konkret er en kristen en person, der har erkendt, at han var en synder og fremmedgjort fra Gud, har omvendt sig og gennem tro på Kristi udgydte blod har dedikeret sin tid, sine talenter – alt, hvad han har – til Herren og er en trofast kristen, der stræber efter at leve

op til denne dedikation. Medlemskab af en bestemt kirkesamfund har intet med det at gøre.

I det femtende kapitel af Apostlenes Gerninger findes der en afslørende beretning om det guddommelige formål med udvælgelsen af de trofaste kristne i denne tidsalder. Apostlen forklarer, at "Gud først besøgte hedningerne", ikke for at gøre dem alle til kristne, men for "at udtage et folk til sit navn" – de sande kristne. Herefter, erklærer apostlen, vil Guds nåde vende tilbage til Israel, og det ødelagte "Davids tabernakel" vil blive genoprettet: og så, siger han, vil "resten af menneskene" og hedningerne få mulighed for at "søge Herren". Først skal arbejdet med at udvalge et folk til hans navn – Kristi brud, der skal bestå af alle fuldt dedikerede kristne – være fuldført. Apostlenes Gerninger 15:14-18

Når vi således ser, at Gud ikke har til hensigt, at hele verden i denne tidsalder skal blive kristen, hjælper det os til at forstå mange passager i Bibelen, som hidtil har været meget vanskelige at forstå. For eksempel fortælles vi i Åbenbaringen 5:10, at Kristi og kirkens fremtidige regering skal finde sted her på jorden. Hvordan kan dette være sandt, hvis alle undtagen kirken skal fjernes fra jorden og pines for evigt i et brændende helvede? Over hvem skulle de hellige da regere her på jorden ? Denne vanskelighed forsvinder, når vi ud fra Skriften

indser, at verden skal velsignes, ikke forbandes, efter at den sande kirke er fuldendt.

Når vi ser på sagen på denne måde, kan vi se, at Guds plan for menneskets frelse giver en mulighed for alle, både kirken og verden, ikke at alle skal frelses uanset deres egen medvirken i de guddommelige arrangementer. Skriften påpeger tydeligt, at alle, der bevidst synder, efter at de er kommet til fuld erkendelse af sandheden, skal straffes med evig fortabelse – men ikke evig bevarelse i elendighed, som de mørke tidsalders trosbekendelser fremstiller sagen.

Den sande kirkes belønning

Et andet interessant punkt i forbindelse med Guds udvælgelse af den kristne kirke til at være forbundet med Kristus i hans messianske rige er, at sådanne trofaste kristne skal have en højere belønning end verden i almindelighed. Guds bestemmelse for verden er, at den vil blive genoprettet til liv på jorden – en genoprettelse af det rige, der er forberedt siden verdens grundlæggelse, og som er herredømme over den lavere skabelse her på jorden; men til de kristne gav Mesteren løftet: „Jeg går for at forberede et sted for jer, ... for at I også kan være der, hvor jeg er.“ (Johannes 14:2,3) Kirken skal have en himmelsk belønning, men det er ikke Guds hensigt at tage hele

menneskeheden med til himlen, som vi skal se senere i denne diskussion.

Udsigten til evigt liv gennem Frelserens udgydte blod er det velsignede håb, der er sat foran både kirken og verden i Bibelen. Den bibelske fremstilling er ikke, at der er himmel for de retfærdige og evig tortur for de ugudelige, men snarere liv eller død.

Den første mand, Adam, var ulydig og mistede livet; men til sidst kom Jesus som menneskets genløsningsbetaling for at bøde for dødsstraffen ved sin egen død på korset. Som følge heraf vil verden endnu en gang få mulighed for at leve. Denne mulighed vil med tiden komme til alle, men i denne evangeliske tidsalder er det kun fuldt indviet kristne, der faktisk har fuld mulighed for at drage fordel af Forløserens død. Disse bliver, fordi de følger Jesus i at ofre deres liv, belønnet ikke kun med livet selv, men med udødeligt liv. Det er dem, der "søger herlighed og ære og udødelighed". (Romerne 2:7) De lydige i menneskeheden vil i den kommende kongerigetid også få en mulighed for at leve, men det liv, de modtager, vil være det genoprettede menneskeliv, som Adam mistede. De lydige vil da leve evigt, ikke fordi de bliver udødelige, men fordi Gud vil fortsætte med at opretholde deres liv.

Hvorfor verden ikke omvendes

Det sande kristendoms arbejde har indtil videre kun bestået i at forberede de fremtidige medarvinger med Messias til det store arbejde i hans længe lovede rige. I lyset af dette er det ikke så underligt, at forsøget på at omvende verden har gjort så ringe fremskridt gennem hele den kristne æra. Skaberen vidste, at kristendommen fra et menneskeligt synspunkt ville fremstå som en fiasko. Jesus selv sagde om denne tidsalders ende: „Når Menneskesønnen kommer, vil han da finde tro på jorden?“ (Lukas 18:8). Det er derfor ikke nogen overraskelse for Gud, at meget få i verden i dag virkelig tror på Bibelen. Hans elskede Søn, verdens Forløser, forudså netop denne situation og forudsagde den. Dette er endnu en god grund til, at vi bør have tro på det, Bibelen siger.

De hundredvis af splittelser blandt de såkaldte kristne kirker blev ligeledes forudsagt i det profetiske ord. Paulus sagde, at der ville komme et stort frafald fra den sande tro, og dette skete helt sikkert.

Hvis Jesus og hans apostle var en gruppe bedrageriske mænd, der var fast besluttet på at gennemføre en egoistisk plan med det formål at påvirke hele menneskeheden positivt, ville de så

bevidst forudsige, at det ikke ville vare længe, før hele deres plan ville mislykkes, og de selv ville blive til grin i millioner af menneskers øjne? Sådanne pessimistiske forudsigelser ville ikke være særlig opmuntrende for de første troende og heller ikke få mange til at slutte sig til bevægelsen. Verdslig visdom ville sige: "Mal fremtiden så lys som muligt, ellers vil du aldrig få mange til at konvertere."

Jesus og apostlene lod sig ikke lede af verdslig visdom. De forstod fuldt ud, at formålet med at forkynde evangeliet i denne tidsalder ikke var at opbygge store og imponerende kirkelige organisationer. De vidste, at det ikke var Guds hensigt, at den blotte forkyndelse af evangeliet nu skulle føre verden til Jesu fødder. De forudså, at mens en lille flok sande kristne ville blive samlet og forberedt til det fremtidige velsignelsesarbejde, ville vildledte mænd og kvinder som helhed forvrænge de herlige sandheder, som Mesteren lærte, og at kristendommen som følge heraf ville synes at gå under.

Hvor glade er vi dog for, at den ægte kristendom ikke har fejlet, at den guddommelige plan for denne tidsalder bliver gennemført med succes, og at dette forberedende arbejde for det nye rige nu er ved at være afsluttet. Der er faktisk mange skriftsteder, der viser, at den periode, der i den guddommelige plan er

afsat til at kalde og forberede de sande kristne til at regere med Jesus i hans messianske rige, nærmer sig sin afslutning. Det bør derfor glæde vores hjerter at overveje nogle af de tegn, der tyder på, at vi næsten er nået til slutningen af denne tidsalder og begyndelsen på en ny, hvor de forudsagte velsignelser af fred og liv vil blive udgydt over en døende verden.

Verdens eneste håb: Genoprettelse

Den fulde genoprettelse af menneskeheden til en tilstand af perfekt helbred, lykke og evigt liv i et verdensomspændende paradys er Skaberens udtrykte hensigt, som det er nedskrevet i hans ord, Bibelen. Fornuft fortæller os, at det er, som det bør være. Hvis Gud skabte jorden for mennesket og mennesket for jorden, ville det være ulogisk at antage, at han ville tillade, at modsatrettede kræfter af bedrag og oprør for evigt kunne modarbejde hans kærlige planer, eller at han ville blive tvunget til at indføre en alternativ ordening for at redde nogle få af sine menneskelige undersåtter ved at overføre dem til en anden tilstand af liv.

Da Gud skabte mennesket og gav det det vidunderlige hjem i Edens have, fik det til opgave at formere sig og fylde jorden og underlægge sig den. Adam og Eva fik intet at vide om at komme i himlen,

når de døde; faktisk var døden ikke i sigte for dem , så længe de forblev lydige mod Skaberens love.

De skulle leve – på jorden – og ikke dø. De skulle fylde jorden – ikke himlen – med deres afkom. Prøv så at forestille dig de herlige, ideelle forhold, der ville have hersket på denne planet Jorden, hvis synd og død ikke var kommet ind i billedet, og det oprindelige paradys i Edens have var blevet udvidet til at omfatte hele jorden, som Gud havde befalet. Forestil dig det verdensomspændende paradys fyldt med en perfekt og lykkelig menneskelig familie, der alle nyder evigt liv og deres Skabers evige gunst. Det er denne praktiske, velsignede gave, der endnu skal komme til menneskeheden, idet en sådan genoprettelse er blevet muliggjort gennem Jesu død.

Løfter om genoprettelse

Da Gud i begyndelsen sagde, at kvindens afkom ville knuse slangens hoved, mente han faktisk, at resultaterne af slangens dødbringende værk ville blive ødelagt, og at mennesket ville blive genoprettet til det, det havde mistet ved at være ulydigt mod sin Skaber. Da Gud fortalte Abraham, at alle jordens slægter ville blive velsignet gennem hans afkom, var det i virkeligheden et løfte om genoprettelse til alle Adams efterkommere.

Da englen forkyndte Jesu fødsel og sagde: "I dag er der født jer en frelser i Davids by, som er Kristus, Herren," betød det, at hele verden skulle få mulighed for at blive frelst fra døden og genoprettet til liv på jorden. (Lukas 2:11) Da Jesus lærte sine disciple at bede: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden som i himlen", mindede han dem blot om det virkelige og endelige formål med Guds rige – genoprettelsen af menneskets tabte tilstand. Hver eneste kristen, der har fremsagt denne bøn – uanset om han var klar over det eller ej – har bedt om genoprettelsen af paradiset tilstand på jorden.

Da vores Herre og hans apostle lovede alle trofaste kristne, at de ville blive medarvinger med Jesus og regere sammen med ham, betød det, at de i sidste ende ville dele med ham som Abrahams åndelige afkom i det herlige arbejde med at uddele de lovede velsignelser ved det genoprettede liv. (Åbenbaringen 5:10) Når Skriften fortæller os, at Jesus "ved Guds nåde smagte døden for alle mennesker", betyder det, at dødsstraffen, som hviler over alle mennesker på grund af arvesynden, med tiden vil blive ophævet, og dermed åbne vejen for, at alle mennesker kan leve igen på en fuldkommen jord. — Romerne 6:23; Hebræerne 2:9

Det er for at udføre dette genoprettelsesværk, at kirken, ligesom Jesus, er ophøjet til en så høj

position, både hvad angår natur og herlighed. Hvilket bedre håb om herlighed er dette for Kristi kirke end den mørke tidsalders teori om, at Gud har forsøgt at få hele verden til at slutte sig til kirken, for at de kan blive frelst fra helvedes ild!

Det er dette herlige genoprettelsesværk, eller restitution, der følger efter Kristi genkomst. Apostlen Peter peger på dette i Apostlenes Gerninger 3:19-23. Lige før han fremsatte den her nedskrevne erklæring, havde Peter helbredt en mand, der havde været lam siden sin ungdom. Han brugte denne hændelse som illustration og som grundlag for den vigtige lære, han var ved at formidle til sine tilhørere, og sagde "Omvend jer derfor og vend om, så jeres synder kan blive udslettet, når forfriskningens tider kommer fra Herrens nærhed; og han vil sende Jesus Kristus, som før blev forkyndt for jer, og som himlen må modtage indtil genoprettelsens tider, som Gud har forkyndt gennem alle sine hellige profeter siden verdens begyndelse." Hvilken altomfattende profeti dette er, genoprettelse af alle ting! Hvilken forskellig fortsættelse af Kristi genkomst er dette i forhold til den traditionelle undergang, der skulle følge hans tilbagevenden til jorden.

Tider med forfriskning – ikke med dysterhed og tortur – skal komme fra Herrens nærvær. Udtrykket "fra nærværet af" betyder på græsk bogstaveligt "ud fra

dets ansigt". Det er baseret på den orientalske opfattelse, at at vende ryggen til en anden er et tegn på misbilligelse, men at se på en anden indikerer, at man betragter ham som en ven. Hvor meningsfuldt er dette udtryk da, som apostlen bruger det i denne profeti! I Edens have vendte Gud ryggen til sin menneskelige skabelse, fordi hans lov var blevet overtrådt. "I hans gunst er liv," siger profeten; men verden mistede Guds gunst på grund af synd, og ligesom blomsten, der er berøvet sollys og regn, er menneskene visnet og døde. Salme 30:5

Løfterne vil blive opfyldt

Selvom Gud billedligt talt har vendt ryggen til menneskeheden i mere end seks tusind år, har han alligevel givet løfter om en fremtidig tid med velsignelser og også forberedt de ting, han har lovet. Kristi genkomst og oprettelsen af hans rige markerer det tidspunkt, hvor disse løfter begynder at blive opfyldt. På grund af dette fortæller Peter os, at Gud da vil vende sit ansigt mod menneskeheden, og at der som følge heraf vil komme tider med forfriskning.

Apostlen siger også, at der vil komme tider med genoprettelse af alle ting, som alle Guds hellige profeter har talt om siden verdens begyndelse. Det var det perfekte liv på jorden, som mennesket mistede, og det er det perfekte liv på jorden, der skal

genoprettes. Hvordan kan verden genoprettes til himlen, når den aldrig har været der? Alle Guds hellige profeter har forudsagt disse kommende dage med velsignelse for den nødstedte og døende menneskehed! Har du nogensinde undret dig over, at ørkener blomstrer og figentræer vokser i himlen? Det er jordiske ting af denne art, som profeterne i Det Gamle Testamente skrev om, og nu ser vi, at deres budskaber faktisk vedrørte jordiske velsignelser af liv og lykke i det genoprettede paradis.

Peters helbredelse af den lamme mand blev blot brugt som et eksempel på, at når Messias' rige er oprettet, vil der ske en lignende genoprettelse for alle. Esajas sagde for eksempel, at når riget kommer, vil "den lamme springe som en hjort", at "den stummes tunge vil synge", at "den døves ører vil blive åbnet" og "den blinde øjne" åbnet. (Esajas, kapitel 35) Disse genoprettende velsignelser vil ikke kun berøre de uheldige, der er lemlæstede og krøblinge, men alle andre, der ønsker det, vil også drage fordel heraf. Åndelig blindhed vil også blive fjernet, når "kendskabet til Guds herlighed" fylder jorden "som vandet dækker havet". Is aiah 11:9; Jeremiah 31:34

Det messianske rige symboliseres i profetien som et bjerg. Det er dette bjerg-rige, som Daniel forudsagde ville vokse, indtil det fyldte hele jorden.

(Dan iel 2:34,35,44) Det samme bjerg nævnes af profeten Mika, hvor vi læser: "Men i de sidste dage skal det ske, at HERRENS hus' bjerg skal blive oprejst på bjergenes top og hævet over højderne, og folk skal strømme til det. Og mange nationer vil komme og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han vil lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier; for loven vil gå ud fra Zion og HERRENS ord fra Jerusalem. Og han vil dømme mellem mange folk og irrettesætte stærke nationer langt borte, og de vil smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til beskæresakser, og ingen nation vil løfte sværd mod en anden nation, og de vil ikke længere lære at føre krig. Men de skal sidde hver under sin vinstok og under sit figentræ, og ingen skal gøre dem bange, for Herrens, hærskarers Guds, mund har talt det. Mika 4:1-4

De sidste dage

Udtrykket "de sidste dage", som det bruges i ovenstående passage, beskriver de sidste dage af syndens og dødens herredømme på jorden og den periode, hvor en ny og bedre orden vil blive etableret under Messias' direkte ledelse. De mørke tidsalders forestillinger om de sidste dage viser sig at være helt forkerte, når man sammenligner dem med denne og andre håbefulde skrifter. For eksempel fremstiller profeten et helt modsat billede i stedet for, at de sidste

dage signalerer afslutningen på alt håb og alle muligheder for omvendelse. Han siger, at Gud da vil lære folket sine veje, og at de vil vandre på hans stier; at de vil ophøre med deres egoistiske, krigslignende tendenser og vil vie deres tid til at fremme fred og god vilje: Nationerne vil ikke løfte sværd mod hinanden, og de vil ikke længere lære at føre krig.

Ikke alle detaljer om det messianske riges tilrettelæggelse er afsløret i Bibelen, men vi er sikre på, at den samme guddommelige kraft og ufejlbarlige visdom, der skabte og nu styrer de ordnede bevægelser af alle de millioner af himmellegemer, giver sikkerhed for de rigets metoder, hvorved kendskabet til Guds lov om kærlighed vil blive håndhævet over hele jordens længde og bredde umiddelbart efter den nuværende katastrofe af menneskelig synd og egoisme.

Symbolikken i Mikas profeti er naturligvis baseret på ting, som profeten selv var fortrolig med. Spyd og sværd er ikke særlig populære som effektive krigsvåben i dag. Hvis denne profeti var blevet skrevet i mere moderne tid, ville den uden tvivl have nævnt ubåde, fly, giftgas og atomkrig.

På samme måde er billedet af vinstokken og fikentræet et billede på fred og tilfredshed, baseret på en tilstrækkelig sikkerhed for, at livets

nødvendigheder og bekvemmeligheder fortsat vil være tilgængelige for alle, når Kristi rige er i fuld funktion. Et komfortabelt hus, fri for pant, hvor der ikke mangler noget, ville være den moderne opfattelse af den samme herlige tilstand.

Vi citerer en anden interessant profeti om genoprettelsens tid: "På dette bjerg [rige] vil Herren, hærskares Gud, holde et festmåltid for alle folk med fede retter og vin på gæren ... velraffineret. Og han vil på dette bjerg ødelægge det slør, der er kastet over alle folk, og det forhæng, der er bredt ud over alle nationer. Han vil opsluge døden i sejr, og Herren Gud vil tørre alle tårer af alle ansigter, og han vil fjerne sin folks skam fra hele jorden, for Herren har talt det." Jesaja 25:6-8

Hvad mere kan man ønske sig end det, der beskrives i denne opmuntrende profeti om de kommende velsignelser ved genoprettelsen? Det vil sandelig blive en fest, når "alle nationers ønske kommer" (Haggai 2:7). Festen symboliserer det messianske riges livgivende og livopretholdende forsyninger.

Sløret, der symboliserer den "gamle slanges" blændende indflydelse, vil da blive fjernet. Dette vil blive muligt, fordi Satan, som Åbenbareren

påpeger, da vil blive bundet, så han ikke længere kan bedrage nationerne. Åb elation 20:1-3

Døden skal da sluges af sejren! Det var døden, der kom ind i verden og ødelagde alles lykke; men "det, der var tabt", skal genoprettes, og derfor må døden ødelægges.

I Åbenbaringen 21:4 fortælles vi, at "der ikke mere skal være død". Vanskeligheden i fortiden har været, at mange har forsøgt at få alle disse herlige jordiske løfter til at gælde for himlen, uden at tage hensyn til det faktum, at kun nogle få – de ægte fodspor-tilhængere af Mesteren i denne tidsalder – skal have en himmelsk belønning. Det er her på jorden, at døden har hersket, og det er derfor her, at der ikke mere skal være død.

Hvor glade vil folk da være for at modtage rigets velsignelser af liv og frelse! Bemærk, hvad profeten siger om dette punkt: "Og det vil blive sagt i den dag: Se, dette er vores Gud, vi har ventet på ham, og han vil frelse os: dette er Herren; vi har ventet på ham, vi vil glæde os og juble over hans frelse." Jes iah 25:9

Millioner af mennesker har sandelig ventet og længtes efter en bedre forståelse af den sande Gud! Mange har også håbet og bedt om den frelse, som kun han kan give! Verden har ventet på solopgangen af Guds tilbagevendende nåde –

måske i uvidenhed, uden at have nogen særlig idé om, hvordan eller hvornår det skulle ske. Når den store bedragers blændende indflydelse er fjernet, og kendskabet til Guds herlighed fylder jorden, vil verden kende sin Gud og faktisk og entusiastisk vende tilbage til ham af hele sit hjerte.

Guds mægtige kraft

Lad ingen miste troen på grund af omfanget af det, som Gud har lovet at gøre for menneskeheden. Husk, at vi nu overvejer, hvad den almægtige, evige Skaber af universet har lovet at gøre. Den Gud, der skabte livet i første omgang, er rigeligt i stand til at genskabe det for at opfylde sine løfter.

Denne genoprettelse skal omfatte både de døde og de døende. Det er dette, der er indeholdt i Bibelens lære om opstandelsen. Denne vidunderlige lære om opstandelsen fra de døde er blevet gjort ugyldig af den traditionelle teori om, at der ikke findes nogen død. Hvordan kunne man opstå fra de døde, hvis man ikke var død? Hvor fuldstændig umuligt har det ikke været for en forvirret verden at forstå det enkle, men sjælen tilfredsstillende håb om genoprettelse, mens deres sind har været forblindet af traditionen om den udødelige sjæl! Nu kan vi takke Gud for, at vi kan se, hvad frelse er; at det betyder en opvågnen fra

de døde og en genoprettelse til livet på jorden. Bibelen beskriver døden som en søvn, hvorfra alle skal vækkes, forfrisket, om morgenen på den nye dag, der snart skal bryde frem. Den guddommelige tidsur for tidsaldrene viser allerede de tidlige morgentimer, og mens mørket stadig er tæt, nærmer dagen sig hurtigt; ja, den er meget nær.

Det mest vidunderlige ved det hele er, at disse livgivende velsignelser ved genoprettelsen virkelig er lige om hjørnet. Det kræver heller ikke en overflod af tro at tro på det. Profeterne i Bibelen har været så præcise i deres forudsigelser om de nuværende verdensforhold – de forhold, der umiddelbart skulle gå forud for oprettelsen af Guds rige – at det ikke er svært at tro, at den samme guddommelige kraft og visdom, der må have vejledt dem i at give profetiske udtalelser om de ting, som vi nu accepterer som virkelighed, også må have vejledt dem i at forudsige de endnu mere vidunderlige ting, der ligger lige foran os.

Lad os derfor glæde os over det inspirerende udsyn, der ligger foran os, og må visionen om den kommende glæde gøre os i stand til at bære de nuværende prøvelser med tålmodighed. Syndens og dødens herredømme har været en lang og træt nat for verden som helhed. Men for hver enkelt individ går tiden hurtigt, og med dens forløb har hver

enkelt lagt grundlaget for en meget værdifuld lektie. Hvis vi nu kan indse, at den vise og kærlige Skaber har tilladt ondskabens herredømme netop for at øge vores påskønnelse af ham og hans love, kan vi tålmodigt vente på og fortsætte med at bede om indledningen til den nye dag.